

Erik Rune Hansen:

NASJONAL SAMLING OG L.O.

Nå forteller også arbeiderbevegelsens offisielle historiebøker om det radikale NS, som kjempet for den vanlige kvinne og mann og dermed ertet på seg både tyskere, kapitalister og marxister.

For undertegnende, som har delt kontor med Odd Melsom i nesten fem år, er det helt klart at denne gamle NS-kjemperen var av et slikt radikalt kaliber at han kunne måle seg med hvem det skulle være, innen den tradisjonelle arbeiderbevegelsen, når det gjaldt sosial samvittighet og forståelse for de undertryktes rop om revolusjon og rettferdighet.

Det står mye om dette i hans bok, «Nasjonal Samling og Fagorganisasjonen», men kanskje mer oppsiktsvekkende er det, at det også klart fremkommer av Tiden Forlag's bind 4 av «Arbeiderbevegelsen i Norge», hvor både LO's kommisariske formann Odd Fossum og LO's stedfortredende landsleder Odd Melsom, får - hva man må oppfatte - som adskillig hederlig omtale.

Under kapitlet, «Nazifiseringen av arbeiderbevegelsen» med undertittel - «Det kommisariske LO på sentralplanet», står det først om Odd Fossum, som proklamerte sin overtakelse av LO i en radiotale 17. september 1941:

- Utgangspunktet for den nye LO-ledelsen var svært vanskelig da den tiltrådte. I landssvikdommen mot Fossum etter krigen het det at dersom han hadde nektet å overta som kommisarisk leder, «ville det ikke bare medføre de alvorligste følger for tiltalte personlig, men også for fagorganisasjonen, idet tyskerne hadde truet med å oppløse denne, og overdra dens midler til fordel for NS, samt opprette en ny organisasjon etter forbilde av den tyske »Arbeidsfront».

7 års fengsel for uegennyttig innsats

Men selv om retten i 1949 i dommen mot Odd Fossum, skrev at - «han har vist en oppriktig interesse for en bedring av arbeiderklassens økonomiske og sosiale kår» og «hans motiv ikke har vært egennyttig eller ønsket om økonomisk vinning», så ble dommen mot Fossum på 7 års tvangsarbeid...

Det fremkommer også av boken, at LO under Fossums ledelse forsøkte å være partipolitisk uavhengig, og at det foregikk en voldsom aktivitet og ut-

bygging av organisasjonen, med flere lønnete tillitsmenn og funksjonærer.

Utbyggingen førte til økonomiske problemer, da det stadig ble færre betalende medlemmer, fra 350 000 i 1940 til ca. 270 000 i 1944.

LO's revisjonssjef het Torjus Graver og han var ikke medlem av NS. Likevel slo han i bordet uten redsel og uten represalier, da 100 000 kroner ble foreslått overført til frontkjemperskolen i Kviteeid i 1943 og når LO garanterte for et kassakredittlån til NS på 1 million kroner i Arbeidernes Landsbank. Han sendte inn sin avskjedssøknad, men trakk denne tilbake da NS droppet lånet og overførte pengene, som skulle brukes til ominnredning av Frimurerlosjen i Oslo, til lokaler for NS hjelpefond, fra Rederforbundet.

Litt morsomt er det å lese, at den samme Graver holdt den illegale ledelsen og derigjennom LO-sekretariatet i Stockholm informert om LO's dårlige økonomi. Det var fristende å offentliggjøre de dårlige tallene, for derigjennom å påskynde utmeldingene av LO - men man fant ikke dette tilrådelig av følgende årsaker:

«Et slikt skritt som antagelig vil bety utskiftning av LO's nåværende ledelse og et øket frafall av medlemmer, kan medføre den konsekvens at de typiske organisasjonshatere kan få det nødvendige grunnlag for å få hele fagbevegelsen avvirket og likvidert og vårt tekniske apparat ødelagt, slik at vi må begynne etter krigen på bar bakke hva forbund og LO angår.»

Dette må da være et meget godt eksempel på Nasjonal Samlings evne til å bevare og opprettholde en norsk front imot okkupasjonsmakten, som selv partiets verste fiender må innrømme å hatt glede av...

Med front både mot kapitalisme og marxisme

Samtidig som utbyggingen av fagorganisasjonene gikk i omfang, ble også fagbladene større og fikk en moderne og profesjonell layout. De ble likevel fagblad «uten nevneverdig NS-propaganda».

«Norsk Arbeidsliv», som kom i store opplag i mars 1942, var redigert av Odd Melsom med Albin Eines som redaksjonssekretær. At avisen måtte veie tungt i debatten om norsk arbeidsliv dengang, kan vel et opplagstall på 300 000 gi en pekepinn om. Avisen hadde front både mot kapitalisme og marxisme og krevde klart og greit snarlige forbedringer av arbeidernes kår i Norge.

Om Odd Melsom står det: - Under krigen må Odd Melsom regnes som ideologen på venstresiden i NS. Fra januar 1942 var han presse- og opplysningsjef for LO, og en tid også stedfortredende landsleder. Han kjente Fossum fra 1930-årene, da begge var NS-aktivister på venstrefløyen i Elverumsdistriktet. Melsom greide å erte på seg både Arbeidsgiverforeningen og tyskerne og mer borgelige NS-ledere. Om LO's framtidsmål skrev han følgende i en trykksak som ble spredt i store opplag:

«- så er programmet for den nåværende ledelse i Landsorganisasjonen som for Nasjonal Samling kort og godt at vi vil ikke hverken privatkapitalisme eller statskapitalisme, men vi vil opprette et samfunn som ikke er bygd på kapitalistisk samfunnsordning i det hele tatt. Vi ser vårt arbeid no, våre ofre no og den krig som pågår som en krig mot kapitalismen og et økonomisk system som lar kapitalen berøve de arbeidende mennesker storparten av arbeidsutbyttet gjennom et djevlesk og uhyggelig finansiert system basert på renteåger og utsugning.»

Fast holdning

Dette kunne jo likegodt vært skrevet i dag og underskrevet av de mange tusen arbeidsløse og de mange unge med gjeld oppover ørene, som må gå fra Husbankfinansierte hus fordi de ikke klarer renter og avdrag. Hus som igjen blir kjøpt av samvittighetsløse pengefolk for en slikk og ingenting.

Det står at dette «provoserte arbeidskjøperne» og Direktør Erlandsen i N.A.F. fant å måtte

(Forts. side 6)

JEG UTFORDRER!

Av et NS-barn.

Jo yngre «forbryter» dess hardere straff.

KSSE-avtalen er nå på god vei til å bli godkjent i alle europeiske land. Hva vil norske myndigheter gjøre med det? Vil de nå fremfor å preike om forfølgelse av politiske dissenter i andre land, konsentrere seg om å feie for egen dør?

I Norge har vi i dag en gruppe mennesker, NS-folket, som gjennom de siste 43 år er blitt utsatt for systematisk trakassering fra samfunnet fordi de under krigen i Norge var seg sitt ansvar bevisst når faren truet.

Jeg utfordrer fru Statsminister og hr. Utenriksminister, som begge er flinke til å uttale seg om menneskerettslige overtramp i andre land, til å erkjenne den umenneskelige forfølgelse NS-folket med barn har vært utsatt for siden krigen. La denne min UTFORDRING bli den saken i neste Stortingsperiode som kan gi Norge grunn til å påtale overgrep på menneskeverdet i andre land.

La dette bli SAKEN som får verden til å se på Norge i beundring og si «Se på Norge! Det er et land en må følge!»

Slik tilfellet er nå, uten at forfølgelsen av NS-folket blir rettet på, ser verden i forakt mot Norge og sier: «Hvorfor bryr de seg om vår forfølgelse, i Norge, Nansens hjemland, driver de jo også med forfølgelse.»

For å kunne rette på Norges anskuelse i verden må urettferdighetene fra rettsoppgjøret etter krigen bli gjort godt igjen. For at så skal skje må kjennsgeringene på bordet, og histo-

rien betraktes med nye friske øyne. Dette kan bare gjøres dersom styresmaktene nedsetter en liten gruppe bestående av personer fra begge leirer. Gruppen bør være sammensatt av folk mellom 30 og 50 år, og den må ikke inneholde partipolitikere. Den ene halvdel av gruppen utpekes av INO mens myndighetene utpeker den andre.

Gruppens oppgaver blir, i løpet av 3 år, å gjennomgå ALLE dokumenter fra krigens dager. Herunder selvfølgelig også samtlige dokumenter fra Nygaardsvolds utlendighet og hjemmefronten/Mil.org. - arkiver selv om disse er belagt med hemmelighetsstempel, og derved ikke tilgjengelig for allment innsyn. Dokumenter fra norske organisasjoner i Sverige under krigen må også legges frem. Dokumenter fra styresmaktene i Norge under krigen er det en selvfølge at gruppen må studere. Men gruppen må også få tilgang på alle de private NS-arkiv som ble beslaglagt i 1945.

På bakgrunn av inngående studier av dokumenter, og samtaler med nålevende personer skal så gruppen avgis sin dom over rettsoppgjøret etter krigen.

La gruppen bli en undersøkelseskomisjon som på fritt politisk grunnlag avgir en historisk dom over de som gjorde galt hvem det enn måtte bli som dømmes.

NS-folket legger med glede sin skjebne i denne gruppes hender. VÅGER myndighetene å gjøre det samme?

UBERETTIGET KRITIKK *Tragedien i Skorvefjell, Telemark*

Av John Sand

I disse dager kritiseres Einar Gerhardsen for at han lot kommunister overvåke. Denne kritikk er helt uberettiget. Uten en slik overvåking ville ikke kommunisten og muldvarpen som i okkupasjonstida gikk under dekknavnet Osvald ha blitt avslørt. Som kjent fikk «Osvald» 8 år for spionasje for Sovjet.

Hvem var «Osvald»? Jeg overlater til Norges fremste motstandsmann, overlege Johan Scharffenberg å svare. I Morgenbladet 8/11 1947 skriver Scharffenberg: «Osvald kalles sprengningen ved Mjøndalen vellykket. Det ble dengang opplyst at ikke en eneste tysk soldat omkom. Han fortier at tyskerne deretter lot flere bra nordmenn henrette, og at ansette drammensere (1.000) gjorde en protest mot sabotasjen. Foretok Osvaldgruppen ransforsøket i Eker Sparebank og drapet av bankkasserer Hol? Han var en god nordmann, så her passer ikke uttrykket «likvidering». Det ville blitt kaos hvis vi hadde hatt mange slike grupper opererende på egen hånd. Jeg finner det ganske tvilsomt om Osvaldgruppens arbeid oppveier ofrene av menneskeliv og materielle verdier.»

Under overskriften «To slags rettsprinsipper» skrev sannhetssøkeren Scharffenberg i Morgenbladet 6/10 1947:

«Adskillig sabotasje fant jeg dels unyttig, dels skadelig, dels enndog forbrytersk, således ødeleggelsen av Per Kures fabrikk og Aulabrannen. Dengang trodde de fleste at denne skyldtes tysk provokasjon, men etter krigen har Morgenbladet opplyst

at den ble anstiftet fra norsk hold og at gjerningsmennene er kjent. Hvilken nytte kunne den gjøre. Den bare voldt lidelse og nød. Jeg synes de skyldige burde vært satt under tiltale.»

Det må, om kommunistenes likvidering, opplyses at i Bergen skulle NS-mannen Schørn likvideres. Kommunistene tok feil og likviderte jøssingen Tørn. I Oslo ble trafikksjef Knut Knutsen Fiane «likvidert.» Politiets etterforskning etter krigen klargjorde at Fiane bare ville ha fått en bot for sitt NS-forhold. Enken søkte erstatning, men det ble avslått.

I Morgenbladet 30/12-47 skrev Scharffenberg: «Jeg har inntrengende advart om at kommunistene er NS-folkenes mest fanatiske forfølgere for å dekke over sin egen holdning før 22/6 1941.»

At kommunistene handlet klart i strid med Nygaardsvold-regjeringens instruksjoner fremgår av et brev, datert 1. mars 1944, fra Nygaardsvold til Hjemmefronten. I brevet heter det: «Både Kongen og Regjeringen har gang på gang advart mot den såkalte aktivistiske linje. Det samme er også utallige ganger blitt gjort av Øksnevad i kringkastingen. Både London Radio og Norsk Tidend har i dette spørsmål vært på bølglengde med ansvarlige kretser hjemme. Det eneste vi kan gjøre, er vel enda en gang å advare mot formålsløse og uoverveide handlinger.»

For ytterligere å belyse kommunistenes motstandskamp, og hvorfor de kjempet, ber jeg om (Forts. side 6)

I september/oktober 1944 skjedde to tragiske flyulykker i Skorvefjell i Telemark. Den 10. september kom et amerikansk transportfly inn over Norges kyst. Mannskapet på det firemotors flyet skulle droppe viktig utstyr til den norske motstandsbevegelsen, et eller annet sted i landet. Det var tåke og flyverne rotet seg bort. Ferden endte rett i steinura i Skorvefjell. Denne ulykken er omskrevet i flere aviser etter krigen. For noen år siden etterforsket en speidertropp i Skien denne saken. Som takk fikk de et 16-mannstelt av den amerikanske forsvarsattachéen David Baugartner. Da de elleve amerikanerne, som var med transportflyet, skulle begraves, skjøt de tyske soldatene æressalutt for dem.

En måned senere omkom enda flere mennesker i en nøyaktig lignende ulykke i samme fjellet. Denne hendelsen er ikke ofret så stor oppmerksomhet etter krigen. Årsak? Det var et tysk passasjerfly, en Ju 52, med 13 tyskere og to nordmenn ombord.

Fortjener ikke disse 15 en omtale nå, selv om 44 år er gått? Her er historien, slik den er blitt fortalt meg:

I begynnelsen av oktober 1944 tar et Junker 52 passasjerfly av fra København. Flyet hadde mellomlandet der på veg fra Tyskland til Oslo. På Fornebu skal det møte opp en ambulanse for å ta seg av en skadet norsk frontkjemper som har fått ene foten revet av ved en granatexplosjon. Han var definitivt ferdig med sin tjeneste på Østfronten. Hans far var general

En tysk soldathjelm er degradert til pipehatt.

Martinsen i Oslo.

Tre BMW-motorer på til sammen 1980 hk. trekker flyet over havet. Farten ligger rundt 240 km/t. Foruten en flyver, en radiotelegrafist og en mekaniker, befinner det seg tolv passasjerer ombord. Blant disse Frontkjemper Martinsen og en norsk sykepleierske. Resten var tyskere, bl.a. en generaløytnant. Tiden går, det er natt og tåken tetner til. På Fornebu venter sykebilene forgjeves. Det tyske flyet navigerer feil i tåken og durer kilometervis vekk fra sitt bestemmelsessted. De når land høyt over Telemarkskysten, men er ikke klar over dette selv. Junkeren eter seg raskt inn over Telemark. Nå begynner flyveren antaglig å ta flyet ned i lavere høyde i håp om å se Oslofjorden som han sikkert trodde lå under dem. I steden fløy de over forrevne fjelltopper i stadig lavere høyde, i en tåke som var kompakt.

Om natten hører folk i Flatdal et fly komme inn over dalen.

Den kraftige motorduren ruser voldsomt opp noen sekunder, så høres et kraftig knall, hvorpå alt blir uhyggelig stille. Folk ser deretter noe som ligner et kjempébål oppe ved Hestenutene på Skorvefjell. De grøsser og minnes flyulykken på samme sted bare en måned i forveien. Nå hadde det hendt igjen.

Tyske myndigheter var raskt ute. De utkommanderte menn fra Flatdal til å gå manngard i fjellet for å finne flyet. Det var fremdeles tåke og bare fire-fem meter sikt.

Da manngarden fant Junkeren var den nesten utbrent. De så straks at om flyet hadde fløyet ti meter høyere, eller ti-femten meter til høyre, ville det ha klart seg.

Vrakrester og døde mennesker lå spredt omkring. Alle femten var døde. Flatdølene fikk ordre om å bære de omkomne ned til bygda, noe som ble en meget vanskelig jobb i tåka. Det var stedvis meget bratt, det var (Forts. side 7)

SOVJET-UNIONEN REVIDERER SIN HISTORIE. TØR NORGE GJØRE DET SAMME?

I år har russerne for alvor begynt å stille spørsmål om hva som egentlig foregikk i Stalin-tiden, særlig i 1930-årene. I år, og i årene fremover vil vi igjen få høre og lese om de forhold og hendinger som vi i Vesten fikk en del kjennskap til i tida før den 2. verdenskrig.

Hva var det som foregikk?

Jo, vi minnes meldingene om de mange rettssaker med dødsdommer. Vi minnes meldingene om overgrep mot alle religiøse samfunn, og forfølgelser og stengte kirker. I Vest-Europa ble Stalin og kommunismen åpent erklært for Antikrist. Vi minnes meldingene om fengsling og deportasjon av millioner

på millioner av mennesker. Og i leirene i Sibir døde menneskene som fluer. Jeg skal ikke her gå i detaljer. For detaljer vil vi få i årene framover. Men det er en overordentlig viktig sak at de nåværende ledere i Sovjet-Unionen vil ha fram sannheten om nevnte periode. De fortjener ros og anerkjennelse for at de tør og vil la denne sak komme opp nå. For sikkert er det at Sovjetisk historie delvis må skrives om.

I denne forbindelse er det viktig å minnes den holdning som styresmakter i Vesten hadde til de ovennevnte begivenheter. Mange politikere, kirkeledere osv. framholdt bl.a. Hitler som en redningsmann mot den gud-

løse kommunismen som kjempet for verdensrevolusjonen. Og massemediene fulgte opp.

Holdningen mot Sovjet-Unionen var krassere enn under Reagan-perioden, da presidenten selv kalte Sovjet-Unionen for «Det ondes imperium». Selv Churchill syntes at han måtte komme med en unnskyldning da Storbritannia allierte seg med Sovjet-Unionen. Han formulerte seg omtrent slik: «Om vi skal alliere oss med djevelen, så skal vi slå Tyskland!»

På grunn av den situasjonen som vi hadde den gang, inntok millioner på millioner av Europas innbyggere en mer eller mindre aktiv holdning mot Sov-

jet-Unionen, både før og under den 2. verdenskrig. De nasjonale bevegelser vokste. I Norge fikk vi Nasjonal Samling. Unge NS-medlemmer meldte seg som frivillige soldater i kampen mot kommunismen, ikke mot England/USA. De som ikke kom til fronten i øst gikk inn i offentlige etater, Arbeidstjenesten osv. Alle mente at det rette for nordmenn var å kjempe mot den internasjonale kommunismen. Alt var gjort av idealisme og fedrelandskjærlighet. Et samarbeid med okkupasjonsmakten var nødvendig. For Norge var valget, enten en norsk regjering av Nasjonal Samling, eller en tysk militærregjering. Dessuten

kjempet jo tyskerne i første rekke mot det som DENGANG var den felles fiende for Vestens land. I Sovjet tør de nå vurdere historien på ny og få fram mer av sannheten om det som hendte for 50 år siden. Tør Norge gjøre det samme? Tør Norge ta folkedømmen over NS opp til revisjon og innrømme at den var urettferdig?

Tør det innrømmes at behandlingen av NS-medlemmer generelt, etter okkupasjonen, ikke hadde mye med jus å gjøre, men at den var en følelsesladet hevnakt?

Rune

FOLK og LAND

UAVHENGIG AVIS

Redaktør:
MARNA MELSOM PEDERSEN

Forretningsfører:
HARALD K. SCHAANNING

Postadresse: Boks 924 Sentrum, 0104 Oslo 1.
Kontortider: Enerhaugsplassen 4, Oslo;
mandag kl. 17—20, tirsdag kl. 11—14 og onsdag kl. 17—20.
Telefon: (02) 19 06 71 — (Telefonsvarer).
Redaktørene treffes etter avtale.

Abonnement: Pr. år kr. 130,- (i omslag kr. 150,-). Utlandet + kr. 10,-.
Giro: Post 5 16 45 04. Bank 6063.05.01248

Abonnement (10 nummer i året) løper til det oppsies skriftlig.
Annonser forskuddsbetales med kr. 1,- + m.v.a. pr. spaltem.m. Minstepris kr. 50,-.
Utgiver: A/S HISTORISK FORLAG.

GODT AT TYSKERNE KOM FØRST

Det har lenge vært god tone å hevde at tyskerne under den annen verdenskrig oppførte seg verre enn verst mot den stakkars norske sivilbefolkningen, ja mot alt og alle for den saks skyld.

Men nå begynner det å komme stadig nye toner. Besøkende fra østlige land kan fortelle at om tyskerne var ille, var i hvert fall russerne atskillig verre. Befrielsen ble med andre ord fra asken og over i ilden.

Her i landet har vi vært så heldige at vi ganske raskt ble kvitt våre befriere igjen. I hvert fall fysisk. At våre styresmakter til gjengjeld har vært særdeles lydøve, åndelig sett, for alle utenlandske påvirkninger, er en annen sak. Ikke bare sproglig, men på alle områder når det gjelder å skifte ut norsk kultur med fremmede kulturer, og ikke minst ukultur, har de støttet opp om alle de diktatoriske pressgrupper som eksisterer.

Takket være denne massive påvirkningen har vårt folk forandret seg. Noe som igjen har ført til gråt og jammer over norsk arbeidsmoral, tiltagende stoff- og alkoholmisbruk helt ned i barnealder, mobbing på arbeidsplassene og i skolen, noe som i det senere også har ført til at flere lærere er blitt uføre, samt en stadig økning i kriminaliteten generelt.

Lenge varte heller ikke freden mellom «våre allierte», noe som gjorde det nødvendig med en vestlig forsvarsallianse. Det er forresten gammel tradisjon for våre styresmakter å overlate forsvaret av Norges jord til fremmede makter. Å forsvare seg selv er både dyrt og ubehagelig, så der gjør vi fremdeles så lite vi kan.

Men så viser det seg, skrekkens gru, at var tyskerne ille som okkuperanter, er britene verre som allierte. I «Nordlandsposten» 24/9-88 forekommer følgende hertesukk som vi sakser fra avisens «Fotnoter»: «I årene 1940-45 krydde det av tyskere i Gratangen. Folk som har levd en stund har foretatt sammenligninger. Det sies at de er kommet til den konklusjon, at britene var verre enn tyskerne. Sistnevnte hadde tross alt ikke til daglig vane å bryte seg inn i hytter og hus og ta seg fullstendig til rette på egen hånd.»

«Da nazi-Tyskland brøt sammen og kapitulerte i mai-dagene 1945, sto det 380 000 tyske soldater her i landet. De var bevæpnet til tennene, og i alle større garnisoner befant det seg store brennevinslagre... Tyskerne oppførte seg mønstergyldig. Alvorlige episoder forekom nesten ikke. Hvordan ville tilstanden ha artet seg i våre byer og bygder hvis det i øyeblikket befant seg 380 000 britiske soldater av dagens utgave i fedrelandet? Vi ville frykte det aller verste. Streng disiplin i soldatflokkene er ikke å forakte. Blant annet er den nødvendig for at sivilbefolkningen skal kunne overleve.»

Nød lærer øyensynlig ribbet jøssing å tenke.

Hvor forferdelig var NSUF?

En avdeling Småhirdjenter fra NSUF.

De kjempet mot spøkelses og uhyrer som bare eksisterte i deres egne overopphetede og oppagiterede sinn. Det går tydelig frem av et stensilert hefte, «Den nasjonale ungdomstjenesten 1942—1943 og foreldreretten», skrevet av Kirsten Fougner og utgitt i 1985 eller 1986. Heftet inneholder i alt vesentlig protestbrev mot ungdomstjenesten fra kirkeledere, lærere og foreldre og kommentarer til disse brev.

Syndens pøl

Mest interessant er kirkeledernes holdning. De godtar at man ifølge den lutherske regimelære er forpliktet til å adlyde øvrigheten, men ikke når øvrigheten oppfordrer til synd. Ungdomstjenesten og NSUF var altså synd. Så vet vi det. Vi vet også at denne kirkeledernes holdning har dannet skole. Fremdeles den dag i dag stempler kirkelederne som synd politiske synspunkter som ikke stemmer overens med deres egne. Sannelig kirkeledere man kan få respekt for.

Interessante er også de masseproduserte og massedistribuerte lærer- og foreldreprotester som henviser til at ungdomstjenesten «strider mot min samvittighet». Hvor mange av disse lærere og foreldre kunne med hånden på hjertet definere hva som virkelig stred mot deres samvittighet annet enn de fullstendig forvengte og ondsinnede fortolkninger de fant i propagandabrevne fra jøssingtiden? Jeg tviler på at en eneste av de menige protestantene hadde den fjerneste anelse om hva ungdomstjenesten og NSUF gikk ut på.

Slett forskningsarbeid

Den store innvending mot for-

fatteren av dette hefte er at hun overhodet ikke har forsøkt å finne ut hva ungdomstjenesten og NSUF egentlig var. Det kunne hun meget lett ha greid om hun hadde gidde. Det foreligger et stort skriftlig materiale bl.a. fra opplæringsavdelingen i Ungdomsførerens stab, og dessuten lever det fortsatt hundrevis av tidligere NSUF-ledere av begge kjønn som med glede ville ha stilt seg til disposisjon for intervjuer. I stedet nøyer forfatteren seg med å trekke en slags konklusjon på basis av jøssingpropaganda fra okkupasjons-tiden. Konklusjonen går i kort-het ut på at NSUF var en militær organisasjon som oppdro til vold og terror, og som i tillegg gikk inn for å gjeninnføre asatroen. Stort lenger ut på landet er det vanskelig å komme.

En annen påstand var (og er) at Hitler-Jugendens oppdragelsesprinsipper skulle innføres i Norge, og i den anledning utmales hvor forferdelige disse prinsipper var. Til dette er for det første å si at NSUF i høy grad var en organisasjon bygget på norske normer og prinsipper, og for det annet at Hitler-Jugend var noe helt annet enn det denne propagandaen forsøker å gi inntrykk av. Det vet vi som i okkupasjonsårene lærte HJ å kjenne. Men det er et emne vi skal la ligge til en annen gang. Her og nå er det NSUF det gjelder.

Hva sto NSUF for?

La oss punkt for punkt se på hva NSUF sto for.

Fysisk fostring. Som speiderbevegelsen la NSUF stor vekt på tur- og leirliv, men i tillegg satset man på systematiske idrettsprogrammer. Å holde ungdommen i god fysisk form var et vesentlig siktepunkt.

Høvisk fremferd. Ordet høvisk gikk stadig igjen i opplæringen. Man skulle alltid og overfor alle opptre slik at man ikke hadde skam av det. Det gjaldt fremfor alt når man hadde med eldre og/eller hjelpeløse mennesker å gjøre.

Fedrelandssinn. Ikke minst i en tid hvor man var utsatt for et sterkt press fra tysk kultur, var det uhyre viktig at ungdommen ble gjort kjent med vår egen bakgrunn, kultur og historie, og at de unge lærte å føre denne arv videre.

Matauk. Å skaffe nok mat var en av myndighetenes aller fremste oppgaver under okkupasjonen. NSUF ville være med på dette ved å organisere den såkalte landtjenesten, der ungdommer deltok i praktisk jordbruksarbeide. Noen landtjenesteavdelinger tjenestegjorde i Øst-Tyskland, bl.a. fordi det var fra disse områdene i øst at vi fikk det meste av vårt korn. Deltagelse i landtjenesten var fullstendig frivillig.

Hvis noen har vesentlige innvendinger mot disse punktene i NSUFs program, må jeg bare hoderystende innrømme at jeg ikke kan følge med. Mer egnet til diskusjon er sikkert følgende punkter:

Uniformering. Det må her slå fast at uniformering av barne- og ungdomsorganisasjoner var helt vanlig i tredveårene. Det gjaldt såvel speidere som Arbeiderpartiets Framlag og kommunistenes pionerer. Og det var en meget sunn tanke. På den måten ble det slått bro over sosiale forskjeller som ikke minst kom til uttrykk i klesdrakten.

Marsjering. Også oppmarsjer med trommer, faner og flagg var en helt vanlig og kjent ting som alle barne- og ungdomsorganisasjoner benyttet seg av. Hensikten var den samme på alle hold: Å styrke følelsen av fellesskap. **Fører- og ansvarsprinsippet.** Dette punktet finner jeg det riktig å gå litt grundigere inn på. Vi hadde valgt dette prinsippet for vår egen organisasjon, men ikke for det samfunn vi ville bygge. Vår nasjonalforsamling, Det faglige riksting, skulle utpekes av folket i valg. Videre har de fleste en fullstendig feilaktig oppfatning av hva prinsippet gikk ut på. Man forestiller seg at det gikk en konstant strøm av ordrer fra toppen og nedover, men slik var det på ingen måte. Når et menneske fikk en oppgave, bar hun eller han det hele ansvar og hadde den fulle myndighet. I en av de rapporter som er gjengitt i Kirsten Fougners hefte, ga en ungdomsleder en far visse

(Forts. side 6)

Sverre Kjelstrup:

DEN NORSKE LEGION

IV

I kamp og strid

Den tyske fremrykking mot Leningrad sommeren og høsten 1941 var skjedd med pansere og elitesoldater. Disse ble etterhånden skiftet ut for å kunne anvendes andre steder, mens «vaktholdet» - beleiringen som varte i 900 dager ble overlatt andre tropper. Helt tett var beleiringen ikke, for russerne fikk forsyninger over Ladoga. Om sommeren pr. båt, om vinteren med bil og jernbane på spor som ble lagt på isen. Dessuten hadde de hele tiden flyforbindelse.

Tyskerne hadde ca. 7 km strandlinje vestover fra Uritzk til Oranienbaum - rett inn for Kronstad festningsø - der en annen russisk enklave var «eingkesselt». Til høyre for legionen lå det en tid tyske polititropper, hovedsakelig veteraner fra 1. Verdenskrig. De var i alderen 40-50 år. Og til høyre for dem igjen, opp til Schlüsselburg der Neva renner ut av Ladoga, lå den spanske «Blå Divisjon» - fremragende soldater (forfatterens inntrykk). De fleste av dem veteraner fra Den spanske borgerkrig 1936-39.

Dessuten lå det en lettisk bataljon i området. De hadde egne uniformer(!) og var oppglødd av et uforsonlig hat til russerne. Senere kom det også nederlandske enheter til. Alle disse avdelingene ble flyttet litt frem og tilbake, men ble stort sett holdt innen samme avsnitt. I virkeligheten var frontlinjen meget tynt besatt. Et kompani hadde flere km front å forsvare.

Egne og russiske angrep

I skyttergravskrig blir det sjelden strid i større omfang. Kort tid etter at legionen var kommet til fronten gikk det to støttropper ut mot de russiske linjer for å ødelegge maskingeværreder og ta fanger. Den første var vellykket og ble gjennomført uten egne tap. Mød den andre gikk det galt. Den ble ledet av sjefen for 4. kompani kaptein Berg. Det var den 16. april 1942 ved Uritzk, de kom inn i et russisk minefelt og fikk ild på seg. Av 18 mann var det bare noen få som kom helskinnet tilbake. Kaptein Berg og omtrent halvparten av troppen falt i og foran de russiske linjer. Av dem som reddet seg tilbake ble mange invalider for livet. Etter dette gikk det lang tid før legionen gikk til nye offensive skritt.

Derimot gjorde russerne rett som det var utfall mot legionens stillinger, men de ble alle som en slått tilbake, tildels med motstøt og med store tap for russerne. Den verste trøkken som legionen fikk, var nok den som kom 20/21. april fra russisk side ved Uritzk, sannsynligvis et slags svar på legionens mislykkede støttropp 4 dager før. Etter en voldsom artilleriforbereidelse gikk russerne til stormangrep på de norske stillinger, men til tross for at nesten alt var skutt i stykker og gravene i større eller mindre grad var rast sammen, holdt 1. kompani som fikk hovedstøttet stand. Russerne klarte

ikke å bryte igjennom, og ofret en mengde folk i angrepet. Da de trakk seg tilbake lot nordmennene dem ta med seg sine døde og sårede. Legionens tap var 5 døde og 18 sårede, de russiske må ha vært mangedobbelte. Den norske Legionen ble spesielt nevnt i Wehrmachtsbericht for denne dag.

I juli 1942 brøt russerne med pansere igjennom de lettiske stillinger ved Staro Panowo i ca. 1 km bredde, men uten å rykke videre frem. Deler av legionens 14. kompani, panservernkompaniet, var med på å kaste dem tilbake, hvilket lyktes. Det ble da klart at 14. kps. 3,7 cm. pakskyts var lite effektive mot de russiske T 34. Dette førte til at legionen senere ble utstyrt med 7,5 cm panservernkanoner som gjennomhullet alt.

I november 1942 ble legionen trukket ut for å få seg en hvil i området ved Krasnoje Selo, men da russerne den 3.-4. desember brøt igjennom de nederlandske stillinger, måtte den i huj og hast fremover igjen for å kaste russerne tilbake. Heller ikke denne gang utnyttet russerne sin framgang, og legionen fikk tettet det ca. 1 km brede hullet. 1. og 2. kompani kom fra disse operasjoner med noen få sårede, mens 3. kompani hadde endel døde. Den nederlandske front var imidlertid sprenget, så Den norske Legion ble liggende der til den ble trukket tilbake for godt i mars 1943.

Foran Pulkorvo juli 1942, Russiske skarpskyttere holdt seg skjult i terrenget mellom linjene og påførte legionen tap. Her er en av dem lokalisert og blir brakt til taushet.

Slutfasen

Vinteren 1942/43 var mild, og legionen hadde nå dessuten meget bedre utstyr så de slapp forfrysninger som hadde herjet foregående vinter. Tilbaketrekingen gikk først til Mitau i Lettland hvor legionærene ble avluset og fikk nye uniformer. Etter 3 uker i Mitau gikk transporten videre til Grafenwöhr i Bayern.

6-måneders kontrakten som legionærene hadde underskrevet da de ble innkalt ble nu tolket som at de hadde forpliktet seg til 6 måneders frontinnsats. Da de fleste hadde vært med i over 1 år, fikk alle som ønsket det reise hjem og ble dimmitert. Frontlivet syntes imidlertid ikke å ha skremt dem, for over 300 av legionærene i Viken bataljonen meldte seg til videre tjeneste i «Regiment Norge», en blandet norsk-tysk avdeling. Dette får en ta som nok et bevis på at kampmoralen hos avdelingene som består av frivillige er uendelig meget høyere enn den samme hos utskrevne tropper.

Tap

Legionens tap etter vel 1 års frontinnsats var betydelige. I alt falt det 158 mann. De fleste av dem ble gravlagt på feltkirkegården ved Krasnoje Selo, mens noen ble gravlagt av russerne. Omtrent de samme tall, både i antall deltakere og falne, kunne Den Norske Legions arvtaker Skibataljon Norge oppvise etter sin innsats ved Kiestinki på Louhi-fronten i Karelen.

De russiske tap de samme steder må ha vært mangedobbelte, deres offervilje og mot var enestående. Bare under kampene om Kaprolathøyden nordøst for Kiestinki den 25. og 26. juni 1944 var de norske tap større enn de russiske. Her falt det mellom 140 og 150 nordmenn på to dager.

Disse to norske bataljoner hadde således en høyere tapsprosent enn de norske frivillige på Østfronten forøvrig. I alt falt det over 700 av de noe over 7000 som var i frontinnsats, m.a.o. 10 %.

Russisk stridsvogn, skutt istykker under er utbrytningsforsøk.

Aktiviteten øker - det trengs penger!

Som våre venner sikkert har merket, har aktiviteten i vårt arbeide økt betydelig siste år. Men dette går hardt ut over våre midler - det trengs mer penger for å holde den samme farten. Hvis du har et større eller mindre beløp til overs, så send det til vår adresse: Postboks 924 Sentrum, 0104 Oslo 1. Merk av om du vil pengene skal gå til «Folk og Land», pressetjenesten eller til INO generelt.

RENTE-MEDALJEN?

Av Olav Hoaas

Efter en fornyet kraftanstrengelse har vi nu fått delt ut medaljer til alle som rakk frem i 1940 hvis de da ikke er gått bort i mellomtiden. Slike som deltok mot nazister og andre som avskaffet rente-pengesystemet eller bank-pengesystemet (gjelds-pengesystemet), og både «til lands, til sjøss og i luften» er også blitt behørig hedret. I farten vites det ikke om også alle som fikk armbind i 1945 er blitt utmerket.

Problemet er nu hvordan vi fortsatt skal kunne holde liv i «Krigen» med stor K - altså den ekte, store, betydningsfulle og enestående krigen. Det foreligger nu en stor mulighet for at vår ungdom, når den hører ordet «krigen», begynner å tenke på slikt som krigen i Afghanistan, i Persiabukten eller i Vietnam. De med noen historisk orientering kunne også begynne å tenke på slikt som vår konflikt med England etter 1807 eller med svenskene under Karl den 12. Da kunne man også komme til å tro at krig har noe å gjøre med fremmedes lyst på andre folks livsgrunnlag og fedreland. Og da er ikke spranget langt til den tanken at det er noe meningsløst med alle kompanier, bataljoner og brigader når vi likevel stadig må tolerere invasjon «av nye landsmenn» i blant oss. For å hindre slike tanker kun-

ne vi naturligvis begynne å medaljere alle som stakk til Sverige, eller alle som arbeidet sakte på tyske festningsanlegg, flyplasser, veianlegg osv. Men også disse begynner det nu å bli få igjen av. Nok en mulighet ligger det i å dele ut krigsmedaljer til etterkommerne «inntil tredje og fjerde ledd» som det heter et sted. Men her er den fare til stede at noen etter hvert kunne begynne å finne det hele en smule anstrengt og pinlig.

Nu er det altså krise i medaljevesenet også.

Men når nøden er størst, er hjelpen ofte nærmest. Nu har vi fått «veteran-foreninger» for slike som var med i Tysklandsbrigaden. Etter 1945 måtte nemlig Tyskland okkuperes til trygghet for at rente-pengesystemet ble gjeninnført slik at folket kunne befries for sin eiendom gjennom konkursene og se på at den ble overdratt til «de multi-nasjonale». Her gjorde vi også en krigsinnsats. Følgelig åpnes nu nye muligheter for fortsatt medaljeringer til Krigens ihukommelse, og denne gangen til langt yngre mennesker som vil vare lenge. Vi kunne tenke oss at utmerkelsen ble kalt Rente-medaljen. Men mer sannsynlig er det at den vil bli kalt «Fritidsmedaljen», og også det kan passe godt nu i vår nye fattigdomstid.

NÅ DANNER VI EN ETTERKOMMERORGANISASJON!

Av et NS-barn

Takk for et hyggelig julebord i INO. Men jeg har et spørsmål til dere alle: «Hvor var alle NS-barna?».

Vi kan være ¼ million barn og barnebarn idag, men på julebordet var det av de tilstedeværende 130 bare en håndfull barn. Uten at barna til tidligere NS-folk er med, vil rekkene tynnes, og hvem skal da ta opp hansken? Dere tror da vel ikke jøssing-barna vil gjøre uretten mot dere, våre foreldre, god igjen? Nei, de lever godt så lenge løggen råder.

Jeg innrømmer at noen få yngre fra den andre side, f.eks. Hans Fredrik Dahl, er i ferd med å rette på noe. Men de andre mangler likevel NS-barnas inderlige ønske om at dere, våre foreldre, skal bli rettferdigjort.

Jeg er redd NS-folk har gjort en alvorlig feil. De har ikke tatt sine barn med på råd. Husk dog at det er vi NS-barna og ingen andre som må rette opp skaden som er gjort mot dere! Vi har virkelig noe å kjempe for. LA OSS FÅ HJELPE DERE. Nå er det VI som er i vår beste alder. Det er VI SOM SKAL BÆRE ARVEN VIDERE.

Mitt andre spørsmål er: «Hvorfor var det en jøssing som måtte sette lyset på vår, NS-bar-

nas, situasjon gjennom boken «Født skyldig»? Hvorfor gjorde ikke dere noe?»

Dere NS-folk burde forlenget tatt initiativ til en samling av barna deres. Jeg er klar over den nitidige forfølgelse også dere ble utsatt for etter at straffen var sonet, men jeg hevder dog at dere sviktet oss der og da. Men jeg vet dere vil ikke svikte oss nå. SVIK VAR DOG IKKE NS-FOLKETS VALGSPRÅK! Ikke alle barn vokste opp i miljøer der NS var godt representert. Jeg kan forsikre dere om at det er tungt å stå helt alene. Presept av å stå alene har derfor ført til at noen NS-barn i sin fortvilelse og infantilitet har latt seg lokke og lede av ytterliggående politiske partier og gruppedannelser. Disse fortvilte NS-barn ville ikke ha latt seg lokke og lede av idioter dersom NS-folket hadde tatt vare på dem, og holdt dem innenfor sine egne rekker. Husk kjære fedre det ligger slagkraft bak ¼ millioner stemmer, men dere brukte dem ikke.

Dere var en STERK UNGDOM, men ga dere oss sjansen til å bli likedan, til å bli samme type «landssvikere» som Quisling? Han ønsket at mange nordmenn måtte bli som han, men at de ikke måtte dømmes

som han. Vi yngre av i dag når vel ikke opp til HAM, men skal vi være uvirksomme for det?

Jeg har snakket med noen om en etterkommerorganisasjon. Noen er redd for at det skal bli en «sutreklubb», men kanskje har noen NS-barn behov for å sutre litt. Likevel er den viktigste oppgaven en historisk og politisk skoloring av oss «barna» slik at vi blir istand til å gå løs på jøssingmuren. Og skal vi nå målet, må vi starte nå, Vi har allerede spilt alt for mye tid.

NS-BARN I ALLE LEIRE FOREN DERE!

Hva organisasjonen skal foreta seg, må medlemmene avgjøre. Vi er voksne mennesker med vett og forstand. Som oppgaver vil jeg likevel antyde:

- å rette opp uretten
- å støtte og hjelpe hverandre
- å delta i samfunnsdebatten
- å overta INOs oppgaver når tiden krever det.

Dere behøver ikke å være redd for at ideologien skal gå tapt. Den finnes nedskrevet i parti-program, bøker og blad. Vi er leseføre så den skal vi klare. Det finnes mange velkolorerte mennesker blant oss NS-barn. Dessuten er jo dere gamle NS-folk her og kan hjelpe oss. Men (Forts. side 6)

MÅNEDENS PERILLE

Minner og memoarer

Dersom man skulle komme til å spørre meg om hva som hendte, eller hva som ble sagt av kjente personligheter i 1953, ville jeg sikkert være svar skyldig. Jeg var elleve år den gangen, og det eneste jeg med sikkerhet husker, var at det var i det året jeg fikk kunstløpskøyter til jul. Men året husket jeg heller ikke før mor siste julaften bekreftet at det var det året jeg opplevde den gleden.

Derimot mener jeg å huske, om det var i radio eller fjernsynet er jeg ikke sikker på, at Gribiteren Francis Bull for omkring tyve år siden berømmet sin egen hukommelse. Han hadde sett et av Ibsens skuespill oppført da han var fire år gammel, og hatt stort utbytte av det.

En annen hukommelseskunstner er politiker av yrke. I snart 32 år har han hatt sete i Stortinget. Yrket må gi rikelig adgang til fritid, for nå har han, som så mange kolleger, begynt å utgi

sine memoarer. Riktignok er det bare første bind som har kommet, men fler vil følge. Det er som det gjelder å komme historikerne i forkjøpet, og dessuten er det jo en innbringende fritidssyssel. Et opplag på 40.000 forteller sitt tydelige språk om det.

Han har alltid vært en mester i å huske hva alle andre har sagt, uansett mellomliggende tidsrom. Derfor husker han også hva Quisling sa den 9. april 1940 i radio. Kaare Willoch var elleve og et halvt år den gangen. At historikere mener at det skorter på memoarskriveren og representanten Willochs hukommelse, avfeier denne med at han er sikker. Og så vil da minst førti tusen lesere sitte igjen med det inntrykk at Quisling ville la alle skyte som ikke lystret ham. (Jeg har det fra «Dagbladet», som lar navngitte historikere imøtegå Willoch, og som for en gangs skyld tar Quisling i forsvar.)

Det samme skjer da avisen

den 28/1 bringer en anmeldelse av Johan Vogt av Werner Bests memoarer, «Dänemark in Hitlers Hand». Den har nylig utkommet i Tyskland. Werner Best var meg et ukjent begrep, men brøteksten forklarer at han var sjefen for okkupasjonsmakten i Danmark under siste krig, og at han nå, i en alder av 85 år har utgitt sine memoarer. (Også Werner Best må ha god hukommelse.)

Johan Vogt skriver i innledningen til anmeldelsen:

«Bests navn var hatet i de fleste kretser i Danmark. Han gjennomførte imidlertid en gang en aksjon, som må anføres som et gode. Det var Best som reddet jødene i Danmark.

Hans kollega i vårt eget land, Terboven, var en mann av en helt annen støpning. Det var Terboven som hadde ansvaret for deporteringen av 800 jøder fra Norge til Auschwitz. Terboven hadde ennvidere to ganger pla-

ner om masseteror i Norge.

Høsten 1942 hadde han en liste med tre hundre personer som skulle skytes som gisler. Denne plan ble avlyst. Quisling henvendte seg til Hitler, som nedla forbud mot gisselmord i Norge. I januar 1945 hadde Terboven en særdeles vidtrekkende plan. Han ville nå likvidere ti tusen nordmenn. Quisling reiste til München, hvor han møtte Hitler for siste gang. Det var så vidt Quisling maktet å få Hitler til å avvise Terbovens forslag.

Det må i hvert fall være tillatt å si: Det var en lykke for Danmark at de der hadde en statholder som Werner Best, og ikke en mann som Terboven. Det var en ekstra belastning for oss i Norge at vi hadde en overherre som Terboven, og ikke en mann som Best.»

Så var det altså allikevel ikke så galt at Quisling opptrådte på arenaen her hjemme. Terboven

hadde heldigvis en motpol. Og hadde han i det hele tatt hatt noen, dersom ikke Quisling hadde vært der? At Terboven var en hensynsløs maktmisbruker er klart. Quisling kan ikke ha hatt det lett. For Quisling var leder for den legale hjemmefronten, den som skulle sørge for at Norge kom velberget gjennom krigen, uansett.

Johan Vogt skriver lenger ut i anmeldelsen, og det er nå Danmark det dreier seg om: «Det oppsto under okkupasjonen en dyp kløft mellom regjering og motstandsbevegelsen. De lå i strid med hverandre, men begge parter utførte nødvendige og respektable oppgaver.» (Uthevet av meg.)

Gjaldt ikke dette også for Norge, og er det ikke på tide at man innser dette på alle hold, og vedgår at landssvikoppgjøret var London-regjeringens hevn og tåkeleggelse av flukten fra egne synder og forsømmelser?

SKOLEN — ET SPEILBILDE AV SYSTEMET OMKRING

Av Thorbjørn Andersen

Rektorkollegiet for de videregående skoler i Østfold kom for kort tid siden med noen synspunkter i forbindelse med sperring av budsjetterte midler. Problemstillingen i denne sammenheng er neppe spesiell for dette fylket.

Den kraftsats som kollegiet kom med - burde således passe også for andre fylker - nemlig at arbeidssituasjonen for ledere og lærere nå er så bekymringsfull - at man sterkt må frykte at man driver en skole som ikke holder faglige mål - og hvor motivasjon og skapende arbeid ikke er en realitet.

Ganske riktig - men er det

noe nytt? Og har skolefolk noen gang satt seg ned og gjort et forsøk på å analysere grunnene?

En nøktern konsekvensanalyse vil nemlig avsløre lite hyggelige ting - som ikke minst skolefolk burde ta kraftig avstand fra! Det samme gjelder selvsagt også den øvrige del av befolkningen - men altså: Hva med skoleledere og lærere? Skjønner disse etter hvert hva de selv har vært med på - bevisst eller ubevisst?

Skolen er som sagt et speilbilde av systemet omkring - der et «nazistisk»/kommunistisk organisasjonsmønster er lagt til grunn for styringen av den en-

kelte av oss - fra vugge til grav.

Benekter skolefolk påstanden - er det bare ett fasit-svar: Ut på gangen!

Fra spøk til alvor. Av prestisjehensyn våger neppe politikere på sin side å innrømme hvordan de raffinert har *manipulert befolkningen inn i et diktatorisk system her i Norge.*

Gjelder prestisjehensynet også skolefolk - eller er så mange innstyttet i eller tilhengere av systemet - at de heller fortsetter å tie av den grunn.

I tilfelle er dette ingen spøk - så man får heller si: Lite godt - sitt ned.

NS-BARNAS SKJEBNE

Asgeir Olden:
«FØDD SKULDIG»
Samlaget

Mens det gjennom hele etterkrigstiden kun har vært rettet søkelys mot alt det gale tyskerne gjorde, og hvor moralsk høyverdige seierherrene var, er bildet nå i ferd med å bli mer nyanisert. Det blir stadig mer klart for yngre mennesker at det såkalte «rettsoppjøret» var seierherrenes hevn over taperne. At hevnen også i høyeste grad rammet de dømtes familier, og særlig deres uskyldige barn, ser vi f.eks. av redaktør Asgeir Oldens nylig utkomme bok «Fødd skuldig» om NS-barna. Å lese deres lidelseshistorie med mobbing og frarøvelse av arv og eiendom, viser hvor uverdige forholdene har vært for de svakeste i etter-

krigstidens norske «velferdsstat».

Aller størst inntrykk gjør Bente Blehr, datter av Quislings forsynings- og handelsminister Eivind Blehr, når hun med fullt navn forteller oss om de regelrette forfølgelser og trakassier hun ble utsatt for som barn og i ungdommen. Bente Blehrs farfar var statsminister Otto Blehr som er fyldig omtalt i oppslagsverker. Det er ikke hennes far, enda han allerede før okkupasjonen hadde ytet en betydelig innsats på flere områder, ikke minst i det internasjonale fredsarbeide.

Ille er det at flere bokhandlere later til å boikotte denne verdifulle boken om barna til de landssvikdømte.

I. Aa.

Uberettiget kritikk . . .

(Forts. fra s. 2)

plass til å sitere den fremragende danske historiker professor dr. Jørgen Hæstrup. I sin ypperlige avhandling «Den 4. Våbenart» skriver dr. Hæstrup side 432: «Forrest for attentatets berettigelse stod kommunisterne, for hvem enhver form for øjeblikkelig handling efter 22. juni 1941 stod som patriotisk og ideologisk forpliktelse i alminnelighet og en forpliktelse overfor Sovjetunionen i særdeleshed. Vores plikt er at hjelpe Sovjetunionen med alle midler, hed det i det illegale blad Humanite i juli 1941 og i samme blad lød det i oktober 1941. «For at fremskynde sejerstimen for Sovjetunionen og de undertrygte folk, hvad er da fornødent? Handling, påny handling og stadig handling». Hvad konsekvensene angikk måtte de accepteres, og argumentasjonen ble i august 1941 presset frem til det yderligere standpunkt, at nettopp represalierne kunne tilføre motstandskampen ny vitalitet: «Blødet som farver brostene røde vil få ny høst til at gro frem.»

For ikke å bli misforstått må

jeg tilføye: Jeg kjenner flere kommunister som er meget hederlige folk. En kommunist som tilhørte Kompani Linge er en av mine beste venner. Han er en såpass kjent motstandsmann at han er nevnt i en av bøkene til Max Manus. Jeg har også flere venner som er kommunister. Det er førsteklases mennesker. De er stort sett ikke misunnelses-sosialister, men har en oppriktig tro på at kommunismen er det eneste saliggjørende. Selvfølgelig må de i et fritt land ha lov å leve i denne tro. Hvem har nå det eneste riktige politiske syn?

John Sand

Nasjonal Samling . . .

(Forts. fra s. 1)

klage til sosialminister Lippestad. Direktør Erlandsen kalte det «systematisk kommunistpropaganda» . . .

Tore Pryser, som er forfatter av dette bindet i arbeiderbevegelsens historie, som er kalt «klassen og nasjonen», har også fått med en historie jeg har hørt fra Odd Melsom selv:

«Melsom kom også på kant med tyskerne. Som stedfortredende LO-sjef tok han i januar

1944 opp de dårlige arbeidsforholdene for tvangsutskrevne arbeidere på tyske anlegg. Terboven reagerte svært negativt på Melsoms krasse anklager, og truet med arrestasjoner. Likevel gav tyskerne etter for visse krav.»

Og et av disse kravene var innføring av barnetrygden. Som de fleste lesere av denne avis vet, var dette en klar omgåelse av tyskernes lønnsstopp. Ifølge Melsom ble Terboven temmelig forbannet da han ble kjent med innføringen av barnetrygd. Melsom og flere andre ble innkalt til Stortinget og fikk en skikkelig overhøvlung.

Hvem er det i det hele tatt idag som tør å slå i bordet overfor styresmaktens vanstyre? De få som tør blir så grundig hetset og forfulgt av systempressen, nektet jobber og forfremmelser og så til de grader hengt ut til spott og spe, at de fleste innordner seg både ågerrenter, skattepress, bankgebyrer og særskatter til de verste hottentottregimer uten å tørre annet enn å knyte neven i lommen.

Vi trenger flere nasjonale, uredde og radikale menn som Odd Fossum og Odd Melsom!

Hvor forferdelig var . . .

(Forts. fra s. 3)

løfter. Lederen ble møtt med den innvending at slike løfter ikke var til å stole på, for det var ikke ungdomslederen som bestemte. Her kommer feiloppfatningen av fører- og ansvarsprinsippet klart til uttrykk. Det var denne ungdomslederens oppgave å vurdere situasjonen og ta de nødvendige beslutninger. Han hadde ingen plikt til å for-

høre seg hos overordnede om han ikke selv ønsket det. Det er nettopp det å ta og bære ansvar som er fører- og ansvarsprinsippets kjerne.

Førerdyrkelse. Vi så opp til Quisling som den mann som skulle føre oss til ny frihet og selvstendighet dersom Tyskland skulle vinne krigen, hvilket det lenge så ut til. Vi så også på Quisling som den eneste mulige motvekt mot tysk maktmisbruk. Men når vi blir beskyldt for å ha dyrket ham som en gud, så er det rent tøv. Quisling ble ofte utsatt for kritikk fra NS-kretser, og ingen så på ham som ufeilbarlig. Faktum er at jøssingene gikk langt lenger i persondyrkelse ved sin nesegruse beundring for kongen.

Våpenopplæring. Det fortelles i heftet en historie om at to unghirdgutter viftet med geværer ved innkallelsen av ungdomstjenesten på Gjøvik. Hvis beretningen i det hele tatt er sann, så er den ihvertfall fullstendig utypisk. *NSUF var ikke bevæpnet.*

Det ble imidlertid organisert noen såkalte formilitære leirer for unghirdgutter mellom 16 og 18 år. Det var ikke noe annet enn en videreføring av skytterorganisasjonenes opplæring av unge gutter, noe som i alle år før krigen var en vanlig og alment godtatt institusjon, og ellers nøyaktig det samme som dagens ungdomsheimevern. De formilitære leirene hadde imidlertid også en annen bakgrunn. Saken var nemlig at mange av disse unghirdguttene higet etter en eneste ting, nemlig å komme seg ut til Østfronten for å kjempe mot bolsjevikene. Tyskerne hadde ikke særlig store betenkligheter når det gjaldt å ta i mot så unge gutter, men *NSUF satte seg imot det.* Bl.a. for å gi disse ungguttene en følelse av å «være

med» og for å holde dem under kontroll, ble de formilitære leirene organisert.

Så vil jeg etter dette spørre: Hvor kommer så den store synden inn? Personlig har jeg fremdeles meget vanskelig for å oppdage den.

Forfatteren av det nevnte hefte triumferer over at NS ikke greide å gjennomføre ungdomstjenesten. Til det er det å si at det i NSUF var meget liten tro på at vi skulle være i stand til å gjennomføre den så lenge krigen pågikk. De fleste av våre fremste ungdomsledere befant seg nemlig blant de tusener av frontkjempere og frontsøstre som befant seg på slagmarkene i øst. Den dag de kom hjem etter en seierrik krig, ville det ha vært en ganske annen sak.

Et samvittighetsspørsmål til slutt: Hvor mange norske foreldre kunne i dag da vår ungdom stort sett går for lut og kaldt vann, ha ønsket seg en slik organisasjon som NSUF?

Unghirdleder

Nå danner vi en . . .

(Forts. fra s. 5)

nye krefter må til om fugl Fønix skal stige opp av asken.

Det er selvfølgelig ikke snakk om å danne et nytt Nasjonal Samling. Tiden er ikke moden for det. Dessuten er de fleste av oss for brent til på ny å brenne oss på partipolitikk. Det vi kan gjøre er å stå frem og kreve rettferd for oss selv og våre foreldre.

Om du er NS-barn:
ER DU VILLIG TIL Å BLI MED I VÅR GRUPPE?

Om du er NS-kvinne eller mann:

VIL DU SNAKKE MED DINE BARN OM DETTE?

INO

Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie.
Medlemskap kr. 150,- pr. år.

FOLK og LAND

— den eneste publikasjon som driver konsekvent opplysningsarbeide om rettssviket.

Abonnement kr. 130,- pr. år. I lukket omslag kr. 150,-.

INO og FOLK og LAND kjemper for deg!
Hva gjør du for INO og FOLK og LAND?
Vær snill å betale medlemskontingent og ditt abonnement i tide!

STORTINGSVALGET 1989

Frie Folkevalgte søker kontakter i alle fylker.
Partiene ut av regjeringen!
Frem for folkeavstemninger!

Skriv etter plan:
FRIE FOLKEVALGTE,
Postboks 6882, St. Olavs pl., 0130 Oslo 1.

Målet er:
**EN PARTIPOLITISK UAVHENGIG
REGJERING.**

Ring meg for en prat; tlf. (02) 20 36 06

Hilsen Vera Grønlund

Vi takker for nye «Vennegaver»

Vi kan igjen si hjertelig takk for 50 nye vennegaver på
tilsammen kr. 10.360,-.
Ny liste i neste nummer.

«VENNEGAVER»
fra «Folk og Land»s venner.

TAKK FOR FØLGENDE BIDRAG:

V. H., Oslo	Kr. 50,-	L. S. S., Rødberg	Kr. 170,-
Ø. E., Oslo	Kr. 220,-	O. K., Bø	Kr. 150,-
R. H., Oslo	Kr. 150,-	H. O., Siljan	Kr. 150,-
S. M., Oslo	Kr. 100,-	A. K., Sandefjord	Kr. 150,-
O. R., Oslo	Kr. 150,-	I. S., Nore	Kr. 850,-
F. H., Oslo	Kr. 150,-	A. H., Bø	Kr. 150,-
O. H., Oslo	Kr. 250,-	B. S., Horten	Kr. 50,-
L. S., Oslo	Kr. 350,-	A. E., Helle	Kr. 70,-
K. B., Oslo	Kr. 170,-	O. K., Husøysund	Kr. 150,-
A+T. P., Ski	Kr. 200,-	I. N., Drammen	Kr. 150,-
A. B., Billingstad	Kr. 50,-	B. R., Marnardal	Kr. 130,-
E. E., Sarpsborg	Kr. 2 000,-	A. F., Kristiansand	Kr. 70,-
O. A., Halden	Kr. 150,-	A. H., Arendal	Kr. 200,-
E. A., Skjeberg	Kr. 120,-	A. N., Grimstad	Kr. 200,-
F. H., Vevelstad	Kr. 50,-	P. O. S., Stavanger	Kr. 100,-
P. B. G., Aurskog	Kr. 500,-	O. V., Vik	Kr. 70,-
I. W., Oppegård	Kr. 150,-	J. I., Bergen	Kr. 50,-
A. R., Råde	Kr. 130,-	E. B., Neattun	Kr. 70,-
R. H., Åsvang	Kr. 150,-	O. N., Kvanne	Kr. 220,-
A. N., Åsvang	Kr. 150,-	M. A., Ålesund	Kr. 450,-
I. L., Koppang	Kr. 500,-	O. H., Hegra	Kr. 120,-
L. R., Brandbu	Kr. 70,-	I. A., Heimdal	Kr. 70,-
T. F., Ulness	Kr. 220,-	R. S., Utøy	Kr. 70,-
O. M., Skarnes	Kr. 70,-	M. Ø., Kristiansand	Kr. 50,-
S. K., Gran	Kr. 200,-	I. T., Sverige	Kr. 150,-

Tragedien i Skorvefjell ...

(Forts. fra s. 2)

store steinurer og tåken så ut til ikke å ville gi seg. Det ble etter kveld og mørkt før alle var frakttet ned.

Det var disse to flyulykkene som fikk min nysgjerrighet til å våkne. Jeg spurte og grov for å finne ut mest mulig om det tyske flyet, men det var ikke så lett. Jeg håpet på en navnlste over de omkomne, men nei. Kun et navn fikk jeg fatt på, nemlig frontkjemper Martinsen.

Til slutt tok jeg fotoapparatet og reiste opp til Skorvefjell. Jeg skjønnte fort at Flatdølene hadde hatt en stri tørn hin høstdag i 1944. Det tok meg tre timer å nå opp til toppen på Hestenutene i 1250 meters høyde. Her ligger restene av den gamle Junkeren. I et niftst landskap, ved kanten av et lite tjern, kan man sitte og høre gamle aluminiumsplater gnisse skjærende mot hverandre i fjellvinden.

Så mye er det ikke igjen. Det meste er havnet som souvenirer hos de som gjennom førti år har valfartet til stedet. Eieren av en seter lengre nede i fjellet har kledd ene tømmerveggen med bølgeplatene fra flyet. Det må da være utrivelig å ligge der om nettene å tenke på at en er omgitt av metallplater fra 15 menneskers siste reis? I tillegg har han montert en tysk soldathjelm som pipehatt!!!

Jeg fulgte tradisjonen og plukket med meg noen smeltede aluminiumsbiter idet jeg tok fatt på hjemvegen.

Mennesker tar med seg noe, vær og vind og tidens tann tar resten. Om noen år er også disse krigens spor slettet og borte for godt.

Jeg skulle gjerne kommet i kontakt med folk som vet mere om denne hendelsen.

Eberhardt van Elten

Gi et
ungt
menneske
et
abonnement
på
«Folk og
Land»

BOKTJENESTEN

Postboks 924 Sentrum, 0104 Oslo 1. Telefonbest.: (02) 19 06 71

.... eks. **QUISLINGS FORSVARSTALE**,
Nummerert praktutgave kr. 150,-
.... » **QUISLINGS FORSVARSTALE**. Billigutg. kr. 45,-

Serien «SUPPLEMENT TIL OKKUPASJONSHISTORIEN»:

.... eks. Odd Melsom: **På nasjonal uriaspost** kr. 50,-
.... » Odd Melsom: **NS og fagorganisasjonen** kr. 50,-
.... » Odd Melsom: **Fra kirke- og kulturkampen** ... kr. 50,-
.... » Einar Syvertsen: **Også dette bør være sagt** ... kr. 50,-
.... » ALLE 4 BIND: kr. 150,-
.... » A. I. Bru: **Professor på ville veier** kr. 50,-
.... » A. I. Bru: **Her er London** kr. 60,-
.... » Adolf Hoel: **Universitetet under krigen** kr. 25,-
.... » Walter Fyrst: **Min sti. NS blir til, o.m.a.** kr. 95,-
.... » Finn Kjelstrup: **Den norske kapitulasjon** kr. 20,-
.... » Per Lie: **Sannheten om Telavåg-affæren 1942** kr. 15,-
.... » Sigurd Myting: **Politisk dømt** kr. 35,-
.... » Kai Normann: **Diktene Laurbærkransen** kr. 20,-
.... » Sundra Sand: **Vidkun Quisling's siste dager** kr. 10,-
.... » Arne Tellefsen: **Når forsvarer forfaller** kr. 25,-
.... » Arne Stornes: **Spor i vår nære historie** kr. 115,-
.... » Trygve Engen: **Jeg er ingen landsviker** kr. 35,-
.... » Lillemor Aall: **Du er en vandrer på livets vei** kr. 40,-

GAVEBØKER for venner i utlandet:

.... eks. Roald Astrup Nielsen: **The «SOLBRIS»**
escapade (Engelsk) kr. 80,-
.... » **La Fuga del «SOLBRIS»** (Spansk) kr. 80,-
.... » H. Franklin Knudsen: **I was Quislings**
Secretary kr. 55,-

«OPPGJØRET» **BEDØMMES:**

.... eks. Institutet för Offentlig och Internationell Rätt:
Den norska rättsuppörelsen kr. 50,-
.... » Forbundet: **Gi oss rettsstaten tilbake** kr. 5,-
.... » Forbundet: **§ 104. Mere lys over rettsoppgjøret** kr. 10,-
.... » Pastor A. E. Hedem: **Quo vadis Norvegia** kr. 30,-
.... » H.r.advokat Albert Wiesener: **ASTRID D.D.D.** kr. 100,-
.... » Roald A. Nielsen: **«Solbris Ohoi!»** kr. 100,-
.... » Torstein Gunnarson: **Sannheten om**
Kirsten Flagstad kr. 150,-
.... » H.r.advokat Albert Wiesener: **Lys over**
landssvikoppgjøret kr. 145,-
.... » Jørgen Sehested: **Broholmøtet** kr. 75,-
.... » Ditlev Tamm: **Retsoppgjøret efter besættelsen.**
2 bind kr. 200,-

FRONTKJEMPERNE:

.... eks. Richard Landwehr: **Frontfighters. The Norwegian**
Volunteer Legion of the Waffen SS. kr. 150,-
.... » Schreiber: **Kampf unter dem Nordlicht** kr. 200,-
.... » Paul Hauser: **Soldaten wie andere auch** kr. 200,-
.... » Hans Werner Neulen: **Europa und das 3. Reich** kr. 200,-
.... » Hans Werner Neulen: **An Deutscher Seite**
Fremragende om norske o.a. frivillige på
tysk side i Waffen-SS og Wehrmacht kr. 175,-
.... » R. Schulze-Kossens: **Militärischer Führernach-**
wuchs der Waffen-SS. Die Junkerschulen ... kr. 210,-
.... » Sigurd Senje: **Glemt soldat** kr. 100,-
.... » **Gebirgsjäger im Bild** kr. 210,-
.... » **Panzergrenadiere der Panzerdivision**
Wiking im Bild kr. 210,-
.... » **Europäische Freiwillige im Bild** kr. 210,-
.... » Munin-Verlag: **Wenn alle Brüder schweigen.**
Grosser Bildband über die Waffen SS kr. 325,-

Legg til kr. 15,- for forsendelser ved forskuddsbetaling til:
Postgiro 5 15 46 38. Bankgiro 6063.05.01248 eller ved sjekk, i
kontanter eller frimerker. (Ellers porto og oppkravsgebyr.)

I alt bestilles for kr. som betales slik:

Navn:

Adresse:

Postnr.: Sted:

ET NYTT 9. APRIL?

Av Erik Gjems-Onstad, formann i STOPP INNVANDRINGEN, Akershus.

SEIERHERRENS MORALSKE MONOPOL

Krig må da være en fantastisk ting. Ned gjennom hele verdenshistoriens gang har det uten unntak vist seg at krig ikke bare er i stand til å avgjøre hvem som militært sett er den sterkeste part. Men hva viktigere er, hvem som har juridisk, moralsk og religiøst absolutt rett.

Uten unntak har det heldigvis alltid vært slik at den «gode» har tatt knekken på den «onde», aldri omvendt, som det ofte bruker å være ellers i livet. Med forundring må man også konstatere at det skjer noe besynderlig med deltagerne underveis. De gode og edle menneskene på den «gale», det vil si den tapende siden, blir uten unntak «onde» underveis, og likeledes blir selv de verste kjeltringer på den seirende siden «gode». Helter blir uslinger og uslinger helter, utelukkende beroende på hvilken side som vinner.

Dette er en stor psykologisk gåte, som også seierherrens eksperter har hatt problemer med å løse. Men ikke desto mindre har forsøkene gitt gode inntekter, ære og berømmelse underveis. Men for oss dummere har det vært vanskelig å trekke annen konklusjon enn at krig må være den mest vidunderlige oppfinnelse i menneskehetens historie, siden de gode alltid vinner, og ondskapen utryddes fra jordens overflate, i hvert fall for en stakkert tid.

Dessverre varer ikke fromheten lenge. For likeså besynderlig foredlende som krigen påvirker «de gode», like demoraliserende påvirker freden dem. Man skulle nesten tro at krig og «rettsoppgjør» var deres rette element. Men slik kan det naturligvis ikke være, siden de er så store humanister. Og med denne «gåten» må så den tapende part overleve, som best han kan. Dessverre er forsøkene på å løse denne, ikke like innbringende som den første, heller tvertimot.

Nå har freden gått sin skjeve gang - her hos oss - i snart femti år, og stormaktene har foretrukket å utkjempe sine kriger i den tredje verden. Det er aldeles ikke fordi de er rasister, men selvsagt for å gi de underutviklede deler av verden lodd og del i krigens foredlende innflydelse. Og muligens for at vi kan få anledning til å importere mer fremmed arbeidskraft, i tilfelle regjeringen skulle finne en løsning på arbeidsløsheten som nå ødelegger livet for Norges innfødte unge.

Og så sannelig virker det ikke etter hensikten. Jødiske terrorister har lenge vært godt selskap, og med de siste politiske maktbalanser begynner også Arrafat å bli ganske stuere. Enhver afrikansk kommunist som steker sine motstandere langsomt til døde ved hjelp av brennende bildekk rundt halsen på ham, kan gjerne bli beæret med Nobels fredspris. Det er utelukkende et spørsmål om vårt forhold til Sør-Afrika, hvis hvite befolkning forøvrig hørte til de «gode» under den annen verdenskrig. Antagelig var de, som de engelske og franske imperialistene, forarget over ryktene om tysk rasisme.

Men siden så og si hele den prektige del av verden nå har samlet seg om å ta rotta på dem, må freden antagelig ha virket like demoraliserende på dem som på seierherrene forøvrig.

Storparten av Norges befolkning var verken mentalt eller militært forberedt på det tyske overfallet på Norge 9. april 1940. Det var først da invasjonen var et faktum at de fleste våknet til motstand, og etter hvert som man erfarte virkningene av en fremmed okkupasjon, sa man: Aldri mer et 9. april.

I mer enn en generasjon har mange fryktet et sovjetisk angrep på Norge, og hele vårt forsvar har vært innrettet på dette. Fremmede u-båter i norske farvann og gigantiske sovjetiske militære konsentrasjoner i nord har aktualisert truselen, og i de senere år har nyhetene om de sovjetiske spetsnazt-avdelinger skapt en ekstra frykt, selv om Gorbatsjov har klart å få de fleste nordmenn til å tro på glasnost, perestrojka og en fullstendig omlegging av sovjetisk politikk.

Men kan det lure farer mot den norske nasjon fra andre kanter? Kan det tenkes at vår mentale beredskap svikter i dag?

Alle vet at en mulig angriper vil forsøke å avlede motstandens oppmerksomhet og forsøke å nå sine mål med krigslist, overraskelse og dekkoperasjoner.

I dag vil mange nordmenn legge våre grenser åpne i humanitetens navn. Vi må ta imot flyktninger og nødlidende mennesker fra andre verdensdeler. Men de aller fleste som kommer, er hverken flyktninger eller nødlidende. Offisielle statistikker viser at det er mindre enn 2% av innvandrerne som kan anses som reelle flyktninger. 69% av de som kommer til Norge, gis oppholdstillatelse på annet grunnlag, mens 29% sendes ut av landet.

Det som i realiteten foregår er en folkevandring fra land med befolkningseksplosjon og vanstyre i den tredje verden til vestlige land som er naive nok til å åpne sine grenser i humanitetens navn.

I dag koster våre flyktninger, asylsøkere og innvandrere Staten mer enn 2 milliarder kroner i året, og kommunene betaler

antagelig tilsvarende beløp. Flyktninger ville kunne hjelpes uendelig langt billigere på sine egne kontinenter, eller uendelig mange flere flyktninger kunne hjelpes for de samme beløp. Ingen reiser heller spørsmål om hvordan virkelige flyktninger kan klare å komme til Norge.

Med den takt innvandringen til Norge har hatt i de senere år, må vi regne med farget- og antagelig muslimsk - flertall i Norge innen 100 år. Dermed vil den norske nasjon bli en urbefolkning i mindretall i eget land. Er det en slik utvikling vi ønsker?

Det er på høy tid at man får øynene opp for hva som egentlig foregår. Hverken våre myndigheter, politikere eller media må fortsette å tåkelegge situasjonen med å hevde at vi må ta imot flyktninger og andre nødlidende i humanitetens navn. Det som foregår er en invasjon som vil være langt farligere for vårt lands fremtid enn den tyske okkupasjon i 1940.

Hvorfor er NS-folk så standhaftige?

I året 1989, nesten 44 år etter partiet Nasjonal Samlings fall, opprettholder tidligere NS-folk en betydelig virksomhet. Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie forsøker stadig å legge frem opplysninger om hvordan NS-folk opplevde og oppfattet okkupasjonstidens hendelser. A/S Historisk Forlag utgir og selger bøker som har det samme formål. Avisen «Folk og Land» utkommer regelmessig og omfattes med større oppmerksomhet enn på lenge, noe som kommer til uttrykk både i et stadig økende antall abonnenter og i mediens hyppige omtale av avisen. Pengebidrag til både INOs og «Folk og Land»s virksomhet øker ikke bare i samlet sum, men også i antall. En hjelpeorganisasjon tar seg av krigsskadede frontkjemper og falnes etterlatte. Frontkjempersammenkomster er blitt hyppigere enn før og samler flere deltagere. Minnesammenkomstene ved frontkjempermonumentet samler både de falnes kamrater, etterlatte og etterkommere. Tilsammen berører dette tusener av mennesker. Altså 44 år etter at NS ytre sett led et totalt nederlag.

Hva kan det da komme av at

NS-folk er så standhaftige?

Svaret er ganske enkelt: God samvittighet. Saken er jo at det overveldende antall NS-folk vet med seg selv: Det jeg gjorde, gjorde jeg i den beste hensikt og for å tjene mitt land og folk. Derfor vil det aldri noen noengang lykkes å få oss til å se på oss selv som svikere og forbrytere.

- For frontkjemperen er saken grei: Han satte sitt liv inn for å verge sitt land mot det han så på som den verste mulighet av alle, nemlig at Norge skulle komme under bolsjevikenes åk. Han kjempet også for genoprettelsen av Norges våpenære, og han regnet med at hans innsats ville være med på å gjenvinne Norges frihet og selvstendighet om Tyskland skulle vinne krigen.
- For frontløsteren gjelder langt på vei det samme, bare det at hun også utstrakte barmhjertigheten til å gjelde motstandernes sårede soldater.
- Den politiske leder vet at hun eller han satte alle sine krefter inn på å holde mest mulig av den faktiske makt på norske hender for å begrense tyske overgrep, for å sørge for folkets

velferd så langt det var mulig under en total krig, og for å legge grunnlaget for norsk frihet og selvstendighet om Tyskland skulle seire.

- De tusener av NS-folk som satt i forvaltningsposter vet med seg selv at de gjorde hva de kunne for at tingene skulle bli lettest mulig i en ytterst vanskelig tid.
- Tallrike samvittighetsfulle NS-politifolk forsøkte etter beste evne å opprettholde ro og orden i en tid da ansvarsløse elementer satte såvel menneskeliv som uerstattelige verdier i fare ved sabotasjeaksjoner som ikke kunne føre til annet enn forverrede tilstander i landet.
- Titusener av menige NS-folk vet at de hadde bare ett mål for øyet: å berge det norske folk mest mulig frelst og fritt gjennom Ragnarokk.

Alle disse mennesker vet at feil ble begått, men å feile er menneskelig og under ingen omstendigheter forbrytersk. Og at man på noen punkter har feilet, reduserer ikke den gode vilje man hadde. Derfor den gode samvittighet og standhaftigheten. *Paulus*

Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie

Kontortid: Mandag kl. 17—20, tirsdag kl. 11—14, onsdag kl. 17—20.

Postadresse: POSTBOKS 924 SENTRUM, 0104 OSLO 1.

Kontoradresse: ENERHAUGSPLASSEN 4, OSLO. TLF.: (02) 19 06 71.

«FOLK OG LAND» — Postboks 924 Sentrum, 0104 Oslo 1.